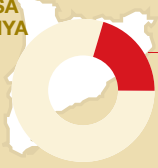

LA POBRESA A CATALUNYA

El **20,4%** dels catalans viuen sota el llindar de la pobresa

Això significa que cobren menys del **60%** de la renda mitjana

580 € al mes
7.000 € a l'any

15.438 famílies estan a punt de quedar-se sense vivenda

3.409 persones viuen al carrer
+27,6% que el 2002

5.526 persones viuen en centres d'acollida
+18,1% que el 2001

ELISENDA PONS

Un home al dormitori del centre d'acollida de Nou Barris, aquesta setmana.

demanar que no s'abaixessin tant els impostos, com van fer governs d'esquerra i de dreta. I ara no compartim que hagin de fer esforços addicionals els que estan en situació de pobresa. L'augment de l'IRPF em sembla més just, en termes de redistribució i progressivitat, que no pas el de l'IVA, que fa pagar més a qui menys té», opina Jordi Roglán, director de Càritas. I afegeix que no tot s'ha de basar en impostos, sinó que també s'ha d'entrar en un altre forat negre de l'activitat laboral catalana i també de l'espanyola: l'economia submergida.

AJUSTAR LES AJUDES // Tot això afecta el capítol d'ingressos, però la manera de gastar els diners és també objecte de debat. El Govern català té clar que s'ha de suprimir el concepte d'ajudes universals pel de copagament en funció de la renda de l'usuari. «Sóc partidària d'ajustar totes les polítiques a la renda», certifica la responsable d'Acció Social de la Generalitat, Carme Capdevila. I la consellera afegeix: «Recordo a més que prestacions com la renda mínima d'inserció estan condicionades a la tasca de formació i recuperació de la persona».

Arcadi Oliveres també és partidari, amb matisos, d'evitar picaresques i obligar a assumir un lloc de treball a un aturat si és el segon o tercer que se li ofereix. Guillem López-Casasnovas té molt clar que s'ha

de canviar prestacions universals –iguals per a tothom, com ho va ser el xec nadó o els 400 euros de descompte de l'IRPF decretats pel Govern– per un model que prioritzï l'ajuda als sectors més desfavorits. El risc és crear una societat dual, però per evitar-ho hi ha antídots, assegura. Jordi Roglán també té claríssim que s'han de condicionar les ajudes a un binomi que repeteix constantment en el seu discurs: «treball i formació».

L'última però no menys important de les prioritats dels col·lectius socials és gastar més bé, i dedicar cada euro a ajuda directa. I és que la tresoreria d'aquests col·lectius sense ànim de lucre és més que escarrassida. Un exemple: les entitats de suport als discapacitats, agrupades en la federació Ecom, han recorregut al crèdit per poder seguir prestant els seus serveis. «Paradoxalment, estem pagant l'obra social de determinats bancs amb els nostres crèdits», es lamenta Maria José Vázquez, presidenta d'Ecom.

El to contundent de Vázquez és el mateix que predomina en totes les entitats. L'angoixa pel creixement de la pobresa ha generat un canvi en aquest col·lectiu: de l'apel·lació a la humanitat i als valors d'amor al proïsme, que mantenen, a l'exigència de ser un actor polític més. En cas contrari, les xifres dels exclosos continuaran augmentant. El debat està servit. ≡

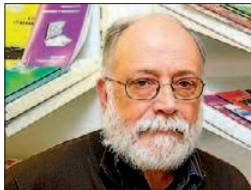
SALVADOR BUSQUETS
DIRECTOR D'ARRELS

«Amb l'actual nivell d'impostos no es poden mantenir les prestacions socials que avui necessitem»

GUILLEM L. CASASNOVAS
CATEDRÀTIC DE LA UPF

«Parlem seriosament de les rendes del capital i del frau fiscal, de líders socials amb domicili a Andorra»

ARCADI OLIVERES
PRESIDENT DE JUSTÍCIA I PAU

«Cal augmentar més els impostos a les rendes altes i no apujar l'IVA; i tendir al repartiment del temps de treball»

FRANCESC MATEU
DIRECTOR INTERMÓN CATALUNYA

«S'ha d'acabar amb els paradisos fiscals, posar una taxa a la transacció financera i racionalitzar l'ús dels serveis»

Anàlisi

Àngels Guiteras
PRESIDENTA DE LA TAULA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR SOCIAL DE CATALUNYA

Un futur millor, un objectiu possible

Donem el millor de nosaltres és el lema de la campanya que des de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya hem posat en marxa amb l'objectiu de lluitar contra la pobresa i l'exclusió, amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, que se celebra avui. Es tracta d'una data per recordar d'on venim, com estem, i especialment cap on anem. L'estratègia de Lisboa plantejava haver eradicat la pobresa el 2010, un objectiu al qual ni tan sols ens hem apropiat. Ara, la nova estratègia marcada per al 2020 es proposa reduir la pobresa en un 25%. No sé si amb objectius més assequibles anirem millor o pitjor, però no deixo de preguntar-me què passarà amb el 75% restant de persones que hem decidit que segueixin sent pobres.

La situació en què ens trobem actualment és molt complicada. Estem patint una crisi global de dimensions desconegudes que ens planteja un futur incert. I a Catalunya n'estem notant de manera evident els efectes. Al nostre país, un de cada cinc catalans està en situació de pobresa. Patim una taxa d'atur situada a prop del 18%, quatre de cada deu joves estan desocupats i una de cada tres dones grans viu sota el llindar de la pobresa. Són només algunes dades que mostren la complexitat del moment en què vivim.

Es tracta d'una realitat que el tercer sector social, és a dir, les entitats socials, coneixem en profunditat. Les organitzacions no lucratives som sovint el principal suport i l'única esperança de moltes persones que es troben en risc d'exclusió social. Les entitats socials tenim cada dia més demanda de serveis però veiem, també dia rere dia, que disposem de menys recursos per poder donar resposta a aquestes necessitats creixents.

Per fer-ho, creiem fermament que únicament hi ha un camí: l'aplicació de més i millors polítiques socials. Al llarg dels darrers anys, les administracions han portat a terme un destacable esforç encaminat a millorar la protecció social a Catalunya, però encara queda molta feina

per fer. Precisament en una època de crisi com aquesta és quan s'ha d'invertir més en polítiques socials, per protegir les persones més vulnerables i per evitar una fractura de la cohesió social que tant ens ha costat aconseguir.

Aquesta aposta ha d'anar acompanyada d'una fiscalitat més progressiva, perquè aportin més els que més tenen, i també d'una lluita molt més decidida contra el frau fiscal. Només d'aquesta manera podrem assegurar unes polítiques socials al nivell dels nostres països europeus.

Capacitat de resiliència

Necessitem més recursos, però no només això. A mi m'agrada molt parlar de la resiliència, és a dir, de la capacitat que tenen les persones i els grups per sortir amb èxit de situacions d'adversitat. Hem de saber que som capaços de superar aquesta situació i que en moments com l'actual podem fer aflorar el millor de nosaltres.

En aquest procés, estic convençuda que les entitats socials juga-

És en època de crisi quan s'ha d'invertir més per evitar la fractura d'aquesta cohesió social que tant ens ha costat aconseguir

rem un paper clau. Som motor de canvi social i hem de ser decisives a l'hora d'aportar valors necessaris per construir un nou model de societat més inclusiva. Fins ara, l'economia ha estat el centre de tot. En canvi, el nostre centre són les persones. I creiem que en elles està la resposta. Només d'aquesta manera, amb un nou model que es basi en valors humans com ara la responsabilitat, la solidaritat i l'esforç podem sortir de la crisi que patim i reduir de manera significativa la pobresa al nostre país.

Avui les 29 federacions que formen part de la Taula del Tercer Sector, representants de més de 3.000 entitats socials fem un pas endavant de cara a construir aquest futur millor per a tots. Firmem el Compromís del 17 d'octubre contra la pobresa perquè considerem que podem eradicar-la. Únicament cal que tots, en la mesura de les nostres possibilitats, donem el millor de nosaltres. ≡